

Sygn. akt I CSK 79/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie K. S.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt VI Ga 180/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację uczestnika postępowania K.S. od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie z wniosku J. M. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Rozstrzygając sprawę zgodnie z wnioskiem Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika na okres trzech lat. W wyniku rozpoznania apelacji uczestnika Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne i argumentację prawną Sądu pierwszej instancji i apelację oddalił.

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisu prawa materialnego, tj. art. 373 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego i naprawczego przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz przepisów postępowania, tj. art. 235 § 1 i art. 236 k.p.c. w związku z art. 210 § 3, art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c., a także art. 235 § 1 i art. 236 k.p.c. w związku z art. 210 § 3, art. 378 § 1 i art. 6 k.c. oraz art. 373 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego i naprawczego. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania i uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu pierwszej instancji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony przez skarżącego oczywistą zasadnością wniesionej skargi. Rozwijając ten argument, skarżący wskazał na oczywistą zasadność zarzutów sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych, prezentując w skróconej postaci ich treść.

Przyjęty przez skarżącego sposób powołania się na przesłankę oczywistej zasadności w ewidentny sposób rozmija się z utrwalonym w orzecznictwie oraz w doktrynie i znanym rozumieniem jej przesłanek (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Chodzi o stan o nadzwyczajnym i kwalifikowanym charakterze, w którym wadliwość

orzeczenia w zakresie objętym skargą jest szczególnie istotna i możliwa do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka. Jest więc oczywista dla każdego prawnika bez dokonywania szczegółowych analiz (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1060/14, nie publ.). Samo powołanie się na zasadność zarzutów sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych (wyznaczających ramy „zwykłej” zasadności skargi) nie wystarcza jeszcze do wykazania, że w sprawie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nawet jeśli się uzna naruszenie przepisów postępowania przez Sąd drugiej instancji, to pozostanie to bez wpływu na treść rozstrzygnięcia. Podobnie się ma kwestia nie rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, nie stanowiący o oczywistości skargi, skoro skarżący nie wykazał we wniosku, że gdyby pozostałe zarzuty zostały rozpoznane, to inne byłoby rozstrzygnięcie. Zgodnie z przywołanym rozumieniem „oczywistości” wymaga ona wykazania dalej idącej i zasadniczej wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.